



EEN TAFEL VOOR TWEE PERSONEN

(Reservations for Two)

Toneelspel in negen scènes

door

AMANDA SHANK

Vertaling

Maarten Foeken

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN TAFEL VOOR TWEE PERSONEN - RESERVATIONS FOR TWO** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **AMANDA SHANK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 by Amanda Shank

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

Juliet, de moeder, midden veertig

Adeline, de dochter, begin twintig

Oma, midden zestig

Jerry, de vader, eind veertig

Matthew, de vriend, begin twintig

N.B.

Het stuk beslaat een periode van ca 17 jaar. Genoemde leeftijden horen bij de scènes, die zich in het heden afspelen. De spelers zullen zich per scène dus moeten aanpassen in uiterlijk, manier van doen en karaktereigenschappen.

OPBOUW VAN HET STUK

Scène 1. In het heden, avond, in het restaurant

Scène 2. In het verleden, overdag, woonkamer van Oma, 17 jaar geleden

Scène 3. In het verleden, ochtend, woonkamer, 12 jaar geleden

Scène 4. In het verleden, avond, woonkamer, 9 jaar geleden

Scène 5. In het verleden, overdag, woonkamer, 7 jaar geleden

Scène 6. In het verleden, ochtend, woonkamer, 4 jaar geleden

Scène 7. In het heden, avond, vervolg op scène 1, in het restaurant

Scène 8. In het heden, een paar dagen later, avond, in de woonkamer

Scène 9. In het heden, een maand later, avond, in het restaurant

SCÈNE 1

IN HET HEDEN

(spot aan. Juliet zit alleen aan tafel in het restaurant. Op de tafel staan een vaas met bloemen, twee glazen water en een mandje met brood. Ze is wat zenuwachtig en knabbelt op een stukje brood. Dan komt Adeline binnenrennen)

ADELIN: Sorry, sorry. Ik ben...

JULIET: Laat

ADELIN: Laat! Ik weet het, maar ik zweer (bij God), dat ik een goede reden heb. *(doet haar jas uit, geeft haar moeder een zoen en gaat zitten)*

JULIET: Een goede reden of een echt goede reden?

ADELIN: Een verbazingwekkend goede reden!

JULIET: Is het werkelijk?

ADELIN: Ik werd op college opgehouden. Heb je al iets besteld?

JULIET: Alleen een drankje. Je werd op college opgehouden? Is dat je goeie reden?

ADELIN: Nee, dat is mijn excuus!

JULIET: Wacht even, zei je nu, dat je een goeie reden had of een goed excuus?

ADELIN: Wat is het verschil?

JULIET: Nou èh...Dat weet ik niet. Ik denk, dat een reden meer, meer...

ADELIN: Steekhoudend is?

JULIET: Ik wilde zeggen meer gerechtvaardigd. Een excuus is meer...

ADELIN: Een excuus.

JULIET: Precies, zoals de hond heeft het opgegeten.

ADELIN: Of mijn oma is gestorven.

JULIET: Of, er was echt veel verkeer op de weg.

ADELIN: Of, sorry, dat ik laat ben voor het diner, maar ik heb die baan gekregen.

JULIET: Juist, of...Wacht, pardon?

ADELIN: Mam, ik heb die baan!

JULIET: Wat heb je?

ADELIN: Die baan!

JULIET: Die baan? Mijn hemel! Jij hebt...

ADELIN: Die baan, ja!

JULIET: Bij de...?

ADELINE: O ja!

JULIET: De Gazet? Adeline! (*gilt nogal*) O, mijn hemel!

ADELINE: (*lacht*) Die man belde mij vanochtend. Ik was aan het ontbijten en ik viel bijna van mijn stoel.

JULIET: Ik wed, dat hij dat wel leuk gevonden zou hebben.

ADELINE: Hij moet wel tweemaal nagedacht hebben om mij in te huren. Ik had je direct al wel willen bellen.

JULIET: Ik zou van mijn stoel gevallen zijn!

ADELINE: Maar, ik wilde toch tot het diner wachten.

JULIET: Ik kan het gewoon niet geloven...ik bedoel...ik kan...ik wist...je hebt die baan gekregen, maar..

ADELINE: Maar...het was maar een gok!

JULIET: Maar je hebt hem!

ADELINE: Ja, daar ga ik nu van uit. Die man belde dus vanochtend.

JULIET: Wie?

ADELINE: De man, die mij interviewde. Walter Murdock, of Murlow, wat maakt het uit. Walter Weetikveel belde en weet je nog, hoe zenuwachtig ik was voor het interview?

JULIET: Zenuwachtig is niet het juiste woord!

ADELINE: Precies. En ik vond het verschrikkelijk slecht gaan. Dus toen hij vanochtend belde, dat ik, dat hij... ik weet het niet... een grap met mij uithaalde of zoiets.

JULIET: Jij maakt een grapje!

ADELINE: Nee!

JULIET: Lieverd, ze bellen geen mensen op na een sollicitatiegesprek om er een geintje mee uit te halen.

ADELINE: Jij bent geen getuige geweest van dat gesprek.

JULIET: Slecht? (*Adeline gromt wat*) Zo slecht kan het toch niet geweest zijn?

ADELINE: Zou kunnen, maar dat was het wel.

JULIET: Maar...

ADELINE: In plaats van een geintje met mij uit te halen, bood hij me de baan aan!

JULIET: En toen viel je van je stoel?

ADELINE: Nee, toen viel ik bijna van mijn stoel. Hij bleef maar praten en ik denk, dat hij iets zei over iets...

JULIET: Dat is wat je denkt?

ADELINE: Op dat moment was ik min of meer door mijn kamer aan het springen.

JULIET: Erg professionele reactie.

ADELINE: Heel erg!

JULIET: Dus je denkt, dat hij zei, dat...

ADELINE: Dat de baan over drie weken begint en dat hij er naar uit kijkt en bla-bla-bla.

JULIET: Zei hij werkelijk bla-bla-bla?

ADELINE: O ja, de kanjer, de miljard dollar krantenman zei: juffrouw Williamson, je baan begint over drie weken en bla bla bla en...

JULIET: Het is me duidelijk. Hoe dan ook.

ADELINE: Hij vertelde me, dat ik die baan had en ik was zo opgewonden, dat ik maar dankjewel, dankjewel, dankjewel bleef zeggen. Echt, ik was volslagen idioot. (*aarzelt*)

JULIET: Je was dus een idioot en verder?

ADELINE: Het was wel vreemd...

JULIET: Vreemd?

ADELINE: Werkelijk vreemd!

JULIET: Echt vreemd?

ADELINE: Bizar!

JULIET: Wat?

ADELINE: (*pakt de menukaart op en bestudeert deze aandachtig*) Hier kan je goed spinazie salade eten of niet soms?

JULIET: Nee, dat is bij Marlow, hier gaat het om de kreeftentaart.

ADELINE: O ja, dat is waar.

JULIET: Ga je nog verder met wat je slim probeerde te vermijden?

ADELINE: (*aarzelt*) Nou...Walter Weetikweel en ik waren nog wat aan het praten en waren bijna klaar, toen...

JULIET: Ja?

ADELINE: En...en hij zei: ik weet het, het is maar een gok, maar ben je soms familie van Jerry Williamson?

JULIET: (*getroffen*) Wat!

ADELINE: Ik weet het.

JULIET: Hij zei wat?

ADELINE: Ik stond versted!

JULIET: Zo zou je dat kunnen noemen.

ADELINE: Sorry, eigenlijk wilde ik er niet over beginnen...

JULIET: Nee, dat geeft helemaal niet. Ik ben...Dat...ik bedoel... hij... het overrompelt mij altijd weer...

ADELINE: Ja, dat weet ik...

JULIET: Hoe kent hij Jerry?

ADELINE: Nou, ik was zo perplex, ik wist helemaal niets te zeggen, dus bleef hij maar praten: het was maar een gok, weet je, ik zal Jerry Williamson nooit vergeten en als ik die naam weer zie...Hij bleef maar praten hoe Jerry soms al dingen opschreef voor de krant, terwijl hij net van school was.

JULIET: Zoals? Voorpagina artikelen en zo?

ADELINE: Ik denk, dat hij zei iets over boekbesprekingen. Dat soort dingen. Hij vroeg, hoe hij het met hem ging.

JULIET: Oh.

ADELINE: Ik zei, dat het goed met hem ging.

JULIET: Goed.

ADELINE: Goed.

JULIET: Juist ja.

ADELINE: Walter zei, dat hij al een tijdje niets van hem gehoord had.

JULIET: Typisch!

ADELINE: Precies! O Mam, ik voelde me zo rot. Weet je, toen hij me vroeg of ik familie was van Jerry, wist ik helemaal niets te zeggen.

JULIET: Dat is begrijpelijk, hoor!

ADELINE: Dat denk ik ook.

JULIET: En wat heb je gezegd?

ADELINE: Ik zei ja en dat sommige dingen teveel tijd kosten om uit te leggen.

EINDE SCÈNE 1

LICHT UIT

SCÈNE 2

ZEVENTIEN JAAR EERDER

(Adeline heeft de kleuterschoolleeftijd.

Licht aan. Oma is bezig met stofzuigen in haar eigen woonkamer. Zij is druk bezig, als Juliet binnenstormt. Juliet ziet er geschokt uit)

OMA: *(geschrokken)* Wat is er gebeurd?

JULIET: *(vol ongeloof)* Zij...zij vroeg me om haar niet in verlegenheid te brengen!

OMA: Zij wat?

JULIET: Ze is vijf jaar oud en ze vraagt me haar niet in verlegenheid te brengen!

OMA: Ik geloof, dat ik iets mis.

JULIET: *(zucht diep)* Je weet hoe Adeline is voorbereid geweest op haar eerste dag op de kleuterschool om... ja voor wat eigenlijk?

OMA: Op haar verdere leven?

JULIET: Precies! Ze was deze morgen, duidelijk, erg opgewonden. Erg opgewonden. We hadden haar kleren...

OMA: Het blauwe...

JULIET: Ja, het marineblauwe...

OMA: Ik dacht, dat ze het lichtblauwe...

JULIET: Nee, het marineblauwe met de halsketting.

OMA: Ik dacht, dat die voor morgen was...

JULIET: Nee. Morgen is het de marineblauwe met de witte knoopjes.

OMA: Oh.

JULIET: Dus we hadden haar kleren en de schoentjes...

OMA: De witte?

JULIET: Wat had er anders bij gepast?

OMA: Niets, daarom vraag ik het.

JULIET: En ik heb het haar perfect gedaan, twee kleine staartjes met strikjes aan het einde.

OMA: Strikjes, die er bij pasten?

JULIET: Mam!!

OMA: Ik controleerde het maar eventjes.

JULIET: Vanochtend ging het prima. We gingen met de auto. Adeline praatte honderuit. Maar toen we dichterbij de school kwamen, hoe stiller ze werd. En op het laatst zei ze helemaal niets meer.

OMA: Was ze zenuwachtig?

JULIET: Ik denk van wel. En daarom werd ik zenuwachtig. Daarom besloot ik eerst nog een beetje rond te rijden, zodat ze tijd had om rustig te worden, maar ze vloog overeind van de achterbank en vroeg me haar uit de auto te laten: je kan me hier wel afzetten, zei ze.

OMA: Waar dan?

JULIET: Op de hoek van het schoolplein.

OMA: *(verbijsterd)* Wat?

JULIET: Ik weet het. Dus ik zei tegen Adeline: Lieverd, waarom zullen we niet wat dichterbij de school parkeren, dan kan ik met je naar je klaslokaal lopen!

OMA: En?

JULIET: Ze zuchtte!

OMA: Ze zuchtte?

JULIET: *(doet haar dochter na, zwaar zuchten)* Maar ik reed al tot de voordeur en ik wilde de auto al parkeren, toen ik achter me Adeline hoorde zeggen

OMA: Wat? Wat zei ze dan?

JULIET: Mam, alsjeblieft, breng me niet in verlegenheid!

OMA: *(barst in lachen uit)* Je maakt een grapje!

JULIET: Nee! Maar...is het tegenwoordig niet 'cool' meer, als je moeder op je eerste dag naar de kleuterschool met je meeloopt?

OMA: Kan iets voor een kind van vijf jaar iets niet-cool zijn?

JULIET: Dat denk ik niet. Maar goed, ze springt uit de auto en loopt gewoon de school in, helemaal alleen!

OMA: Alleen?

JULIET: Ik zat nog in de auto en zag haar naar binnen gaan.

OMA: Helemaal alleen!

JULIET: Ze staat er misschien wel op, maar dat weet ik niet zeker, om morgen zelf naar school te rijden!

OMA: Daar twijfel ik toch aan.

JULIET: En vanochtend zal Jerry mij vragen, hoe de eerste dag was van haar op de kleuterschool en dan zal ik moeten zeggen, dat ze niet wilde, dat ik met haar mee liep en dan zal hij vragen, waarom niet...

OMA: Juliet!

JULIET: En dan zal ik moeten uitleggen, hoe mijn dochter zich al voor mij geneert. En dan zal hij zeggen, dat ik het aan hem had moeten over laten om haar naar school te brengen.

OMA: Juliet!

JULIET: Omdat, en dat weet je, vaders brengen iemand nooit in

verlegenheid!

OMA: Lieverd, het slechtste scenario is, dat misschien, ik zeg misschien, dat Adeline zich een beetje voor jou geneert. Misschien wilde ze haar moeder er niet bij op haar eerste dag op de kleuterschool.

JULIET: Zoals jij het nu zegt, lijkt het niet echt een groot probleem.

OMA: Meer waarschijnlijk is, dat Adeline gewoon een beetje onafhankelijk wilde zijn op de eerste dag naar de kleuterschool.

JULIET: *(beetje sprakeloos bij de gedachte)* Oh!

OMA: Dat betekent, dat ze zich niet voor jou geneert, maar dat ze er klaar voor is om zoiets zelf te doen.

JULIET: Oh!

OMA: Geen gêne!

JULIET: Onafhankelijk!

OMA: Precies!!

LICHT UIT

EINDE SCÈNE 2

SCÈNE 3

TWAALF JAAR EERDER

(Adeline is tien jaar oud, groep 6.)

Oma hangt wat in een stoel en is bezig met een kruiswoordpuzzel in de krant. Adeline en Juliet komen binnen. Juliet lijkt verdwaasd, Adeline een beetje timide en onzeker. Juliet draagt een doos en Adeline een plunjezak)

OMA: *(staat op om te helpen)* Laat me even helpen.

JULIET: Dat hoeft niet, het gaat wel. *(Oma omhelst Juliet even en daarna Adeline)*

OMA: En hoe gaat het, lieverd?

ADELINE: Goed.

OMA: En was het leuk op het kamp? *(Adeline mompelt wat)*

JULIET: Waarom vertel je haar niet over... Em... over... Emily? Ik ga nog even een paar dozen uit de auto halen. *(Juliet af)*

OMA: Wie is Emily?

ADELINE: Een meisje, dat ik op het kamp heb ontmoet.

OMA: Leuk! En waar kwam ze vandaan?

ADELINE: *(zucht)* Uit Virginia.

OMA: Was ze...

ADELINE: Waar is mijn vader?

OMA: *(deinst achteruit)* Wat!

ADELINE: Mama wil me niets vertellen, maar misschien jij wel.

OMA: Eh... Jouw vader... Jouw vader... Jouw vader is een poosje de stad uit.

ADELINE: Maar hij belt altijd, als hij de stad uit is!

OMA: Maar nu heeft hij niet gebeld?

ADELINE: Ik kwam thuis van het kamp en alles was al ingepakt. Mam zei, dat we een tijdje bij jou gingen wonen. *(Juliet komt weer binnen)*

OMA: Dat klopt. Jij en jouw moeder komen hier een tijdje wonen. Voor zolang je dat nodig vindt.

JULIET: Addie, ik geloof, dat er nog een doos van jou in de auto staat.

ADELINE: Oma, ga je pannenkoeken voor me bakken, als ik hier ben?

OMA: Natuurlijk doe ik dat!

JULIET: Adeline!

ADELIN: Wat?

JULIET: Haal alsjeblieft je spullen uit de auto. (*Adeline af. Beide vrouwen kijken haar na*)

OMA: Sorry hoor. Ik wist niet precies wat ik haar moest vertellen.

JULIET: Dat geldt ook voor mij.

OMA: Wat heb je haar dan wel verteld?

JULIET: Niets, helemaal niets. Mam, echt, ik weet niet wat ik moet zeggen. Wat zou ik moeten zeggen?

OMA: Je zal haar toch iets moeten vertellen!

JULIET: Ze is pas tien. Ze zou het niet begrijpen.

OMA: Ze is echt niet stom, hoor!

JULIET: Ik snap het zelf niet eens.

OMA: Geen briefje? Geen telefoontje? Hij is gewoon zomaar vertrokken?

JULIET: Ja, zo heeft hij het gedaan.

OMA: Je moet het haar vertellen!

JULIET: Wat moet ik haar vertellen?

OMA: Iets! Alles!

JULIET: Ik weet het.

OMA: Ik meen het!

JULIET: Dat weet ik.

OMA: Ze verdient het om het te weten!

JULIET: Oké. Het is gewoon, omdat het nu net gebeurde, toen zij op kamp was. Ze was er niet bij. Als ze thuis was geweest toen we ruzie aan het maken waren of toen hij vertrok, misschien dat ze het dan wel gesnapt zou hebben, maar toen ze vertrok liet ze twee gelukkige ouders achter.

OMA: Zulke dingen gebeuren toch niet even tussendoor? Jullie beiden kunnen toch niet zo gelukkig geweest zijn?

JULIET: (*bedroefd*) Ik kan zelfs niet eens naar haar kijken.

OMA: Wie, Adeline?

JULIET: Ik kan haar niet aankijken, omdat ik zie hoe ze nu naar me kijkt. Ze is boos op mij en ik voel, dat ze mij de schuld geeft en... en toch wil ik niet voor haar de ouder zijn, die er een rotzooi van heeft gemaakt.

OMA: Dat heb je ook niet. En heb je ooit gedacht, dat zij misschien haar vader mist? En dat jullie beiden Jerry missen?

JULIET: Mijn hemel. Ik zou hem zelfs niet willen zien! Maar dat is juist het ergste! Ik wil hem juist wel zien, ik wil, dat hij thuis komt, ik wil hem bellen, ik wil hem vergeven en dit alles vergeten. Maar aan de andere kant...een andere kant van mij...die haat hem. Heel veel zelfs. Ik bedoel, hoe kan dat nou? Hoe kan je een en dezelfde

persoon tegelijkertijd zo lief hebben en zo vreselijk haten? ...Wat zeg ik nou toch allemaal? (*Adeline komt binnen zonder spullen, maar Juliet heeft dat niet in de gaten. Juliet raast gewoon door*) Raad eens, Adeline, jouw vader komt niet meer thuis. Nooit meer. Hij is voorgoed vertrokken. Hij heeft besloten nergens meer voor te zorgen. Hij heeft geen behoefte meer aan een gezin! Ik bedoel...

ADELINE: Mam, de auto is op slot.

JULIET: (*verdoofd*) Oh, Adeline, mijn sleutels... ach... het doet er ook niet toe.

ADELINE: Maar ik wil mijn spullen hebben.

JULIET: Ik bedoel, dat het goed is... Ik bedoel...dat kan later nog.

ADELINE: Maar het zijn mijn...

JULIET: Dat komt later wel!

OMA: Addie, wil je misschien wat eten?

ADELINE: Ik heb niet veel honger...

OMA: Weet je het zeker? Wat dacht je van...


ADELINE: Nee, echt niet. (*Juliet en Adeline kijken elkaar niet aan. Oma probeert de situatie te redden*)

OMA: Je kamer is dezelfde als altijd, Addie. Je weet waar die is. En de badkamer aan de andere kant van de hal is helemaal voor jou, oké?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto